

A HÁZASSÁG SZENTSÉGE AZ ŐRÜLET ELLEN

védett,

a házasságtörés szétzilált mindent, ön- és közveszélyessé váltak a *szomszéd szeretők* miatt a szomszédok is.

persze régi a törvény,
üressé kántált
váz, kosár, bilincs. (bár a bilincs
mára izgalmas játékkal bír.)

szövetség lehet sokféle,
de a házastársak mégiscsak egyedül állnak
a *világban*, róluk mindenki úgy
tudja, együtt vannak, ők: ők.

a szentség nem a felbomlást
lehetetleníti el, nem a tiltásra,
a lehetőre mutat. innen
is látszik, hogy rosszul közelítettük

az *embert* (a gyónását is), térben és időben másként
szerveződik, átlépi a jogi, számon kérhető *személyt*, át a vélt
test határait, és egyáltalán
nem biztos,
hogy akként lesz hozzád
köze, mint neked hozzá, hogy egyazon pillanatban,

egyazon módon fogtok tudni pillantani (tudjátok fogni
a pillantást).

noha vannak ilyen pillanatok. mondjuk, a harctéri megértések.
ritkák, mint az összekapaszkodott szeretők pompejiben.

*

AZ IS ÖRÖK, MIKÉNT „KURVUL”

a nyelv,

ahogy eddig is, a szexussal fonódó
szavak elnyerik méltó jutalmukat: egyre
kevésbé lesznek *szalonképesek*, az ostor

rajtuk csattan, holott ellennének, de dühössé
lesz (furcsa, hogy mindig is dühös) a *köz*, elébe-
villannak, kapóra, mint valami síkos odamondás.

szép és szomorú ficánkolása
lett a *szerető* szónak,

és a *basz*, *baszni*, az olyasmi jelentéssel bírt, mint
ma a *szeretkezés*. holott egyre inkább *szexelünk*,
noha (figyelemmel vagy nem), végtére is, *baszunk**

* ha jól értem, a *basz*, *baszni* eufemizmus, az ótörök nyelvekből
származik, ahol nyomást, terhelést jelentett. ezzel az eredeti,
finnugor „trágárság”
(nem ismerjük az akkori szót) lett finomítva kétféleképp,
a tartalma és a formája is.